

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๓๕๑/๒๕๕๑ โจทก์ฟ้องว่าจำเลยเลิกจ้างโจทก์โดยโจทก์ไม่ได้กระทำความผิด จำเลยให้การว่าโจทก์ทุจริตต่อหน้าที่ ละทิ้งหน้าที่เป็นเวลา ๓ วันทำงานติดต่อกัน โดยไม่มีเหตุอันสมควร และฝ่าฝืนข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานในกรณีร้ายแรง เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าโจทก์ละทิ้งหน้าที่เป็นเวลา ๓ วันทำงานติดต่อกันโดยไม่มีเหตุอันสมควร อันเป็นเหตุให้จำเลยเลิกจ้างโจทก์โดยไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยได้ตามมาตรา ๑๑๙ (๕) ซึ่งเป็นไปตามข้อต่อสู้ตามคำให้การของจำเลยและอยู่ในประเด็นข้อพิพาทข้อ ๒ ที่ว่าโจทก์มีสิทธิได้รับค่าชดเชยหรือไม่ เพียงใด ศาลแรงงานไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยว่าโจทก์ทุจริตต่อหน้าที่ตามมาตรา ๑๑๙ (๑) หรือไม่ เพราะไม่ทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลง เมื่อศาลแรงงานวินิจฉัยว่าจำเลยมีเหตุผลสมควรที่เลิกจ้างโจทก์ การเลิกจ้างดังกล่าวจึงไม่ใช่การเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม และเมื่อไม่ใช่การเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมแล้วก็ไม่มีความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม ที่ศาลแรงงานวินิจฉัยว่าไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยว่าโจทก์เสียหายหรือไม่ จึงชอบแล้ว